

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **S. S.**, narozený dne x
státní příslušností x
zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2021 č. j. CPR-14445-2/ČJ-2021-930310-V242

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 8. 4. 2021 č. j. KRPA-84617-15/ČJ-2021-000022-SV. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu

cizinců od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Současně se podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovila doba k vycestování do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Žalobce ve své žalobě namítal, že nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci v souladu s ust. § 3 a ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Dle jeho názoru správní orgány zjistily pouze skutečnosti hovořící v jeho neprospěch, nikoli i ty svědčící v jeho prospěch. Dále měl za to, že došlo k porušení ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Uložené opatření považoval za nepřiměřené okolnostem případu a odporující základním zásadám činnosti správních orgánů, především principu proporcionality a právní jistoty. Poukázal především na to, že je bezúhonnou osobou a jednalo se o krátký protiprávní stav, který dle jeho názoru vychází ze špatného přepočtu čerpání doby bezvízového styku. S ohledem na délku nelegálního pobytu a okolnosti, na jejichž základě se žalobce do současné situace dostal, je uložení správního vyhoštění v tomto ohledu nepřiměřeným zásahem. Je nutno zvážit následky, které má uložení správní vyhoštění pro život cizince a jeho možnost cestovat po území společenství i do budoucna, a volit řešení, které těmto okolnostem odpovídá nejlépe a při co možná nejmenší míře zásahu do práv postižené osoby. Použitou argumentaci a odůvodnění námitek proti nepřiměřenosti a důvodnosti délky vyhoštění měl za zcela nepřijatelnou, nezákonnou a nelogickou.
3. Namítal též, že správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého života. Odkázal na ust. § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Upozornil na to, že správní orgán prvního stupně sice kritéria podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců vyjmenoval, ale nevypořádal se s možnými důsledky rozhodnutí pro jeho budoucí život. Dané odůvodnění proto považoval za formalistické, protože nebyla zohledněna specifika případu. Poznamenal, že je prakticky nemyslitelný jeho návrat do České republiky, nebylo přihlédnuto k negativnímu vlivu rozhodnutí na jeho život. Připomněl, že podle soudní praxe není možné úvahy o přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění stavět výhradně na tom, že cizinec má ve své vlasti zázemí a má kam se vrátit, v tomto případě tak správní orgány postupovaly. Napadené rozhodnutí je proto podle něj nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
4. Žalobce také napadl posouzení negativního zásahu do soukromého života, kdy jsou pouze paušálně procházeny jednotlivé regulativy bez návaznosti na jeho situaci. Zároveň nesouhlasil s tím, že by správní orgán neměl data pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Žalovanému byl znám základní výčet skutečností týkajících se soukromého života žalobce a tyto měl tedy zohlednit, což neučinil.
5. Zároveň také namítá, že správní vyhoštění bylo uloženo v délce, která není řádně vysvětlena a zdůvodněna. Měl za to, že se jedná o překvapivé a nepředvídatelné rozhodnutí, které je v souhrnu nepřezkoumatelné.
6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a napadeného rozhodnutí, kde bylo plně reagováno na argumentaci žalobce. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době

rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

8. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
9. Správní spis obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: úřední záznam ze dne 8. 4. 2021 č. j. KRPA-84617-1/ČJ-2021-000022, podkladové materiály č. j. KRPA-84617-5/ČJ-2021-000022-SV, protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 8. 4. 2021 č. j. č. j. KRPA-84617-13/ČJ-2021-000022-SV, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. č. j. KRPA-84617-15/ČJ-2021-000022-SV, odvolání žalobce ze dne 19. 4. 2021, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 9. 6. 2021 č. j. CPR-14445-2/ČJ-2021-930310-V242.
10. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 8. 4. 2021 v 9:45 hod. byl na adrese Průběžná 1827/65, Praha žalobce kontrolován policejní hlídkou, předložil moldavský cestovní doklad, ze kterého bylo zjištěno, že pobývá 92 dní v schengenském prostoru, dalším oprávněním k pobytu na území nedisponoval, a tak hlídka cizince zajistila. Dne 8. 4. 2021 bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Následně bylo vydáno rozhodnutí ze dne 8. 4. 2021 č. j. KRPA-84617-15/ČJ-2021-000022-SV, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění v délce 1 rok a stanovena lhůta k vycestování do 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobce podal dne 19. 4. 2021 proti rozhodnutí odvolání, které bylo žalobou napadeným rozhodnutím zamítnuto.
11. Dne 8. 4. 2021 byl s žalobcem proveden výslech účastníka správního řízení, kdy sdělil, že do České republiky přicestoval dne 6. 3. 2021 a od té doby na území pobývá nepřetržitě, cestoval z Moldavska přes Polsko na základě biometrického cestovního dokladu. Do republiky přicestoval za účelem zaměstnání, plánoval, že bude 3 měsíce v České republice a následně bude další 3 měsíce v Moldavsku, přičemž tento postup považoval za legální. Nebyl si vědom toho, že vzhledem k probíhající pandemii Covid-19 je zakázán vstup cizinců na území. Věděl, že na území je v současné době neoprávněně, že porušil zákony. Pracuje brigádně na stavbě v ul. Strašnická, nezná svého zaměstnavatele, pouze uvedl, že pracuje pro K. Od svého příjezdu pracoval brigádně na stavbách, nikdy nepodepsal žádnou smlouvu, jeho úmyslem bylo přivydělat si na ubytování a na zaplacení českého víza. Moldavsko je pro něj bezpečná země, může se tam kdykoliv vrátit a nic mu tam nehrozí.
12. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
13. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policej vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
14. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
15. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a*

pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

16. K námitce žalobce, že správní orgány náležitě nezjistily skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, Městský soud v Praze uvádí, že za účelem zjištění skutečného stavu věci správní orgány shromáždily potřebné podklady, zejména provedly výslech žalobce a zajistily kopie dokladů žalobce. Žalobci bylo umožněno uvést všechny podstatné informace týkající se okolností jeho cesty do České republiky, jeho pobytu a zaměstnání na zdejším území, realizace jeho soukromého a rodinného života jak na území České republiky, tak na území Moldavska.
17. V průběhu správního řízení bylo spisovým materiálem prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, a to ode dne 7. 4. 2021 do dne 8. 4. 2021. Městský soud v Praze s tímto určením doby nelegálního pobytu žalobce souhlasí, žalobce ani neuvedl, v čem spatřuje nesprávnost určení této doby. Soud má za to, že správní orgány postupovaly správně, když žalobci uložily správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Podmínkou pro uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců je skutečnost, že cizinec na území České republiky pobývá bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Tato podmínka byla v posuzovaném případě naplněna.
18. Správní orgány dále nedospěly k závěru, že by uložení správního vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Městský soud v Praze se s posouzením žalovaného ztotožňuje a upozorňuje na to, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti prokazující nepřiměřený zásah. Není tedy pochyb o tom, že správní vyhoštění žalobce nebude nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Podmínky pro uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců tak nebyly v daném případě splněny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40).
19. Soud dále konstatuje, že správní orgány přihlédly ke kritériím pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí daným ust. § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Rozhodné skutečnosti byly posouzeny jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Správní orgán prvního stupně hodnotil konkrétní individualizované okolnosti tohoto případu, zabýval se druhem a závažností protiprávního jednání žalobce, délkou jeho pobytu v České republice, jeho věkem, zdravotním stavem a jeho vazbami jak k České republice, tak k jeho domovské zemi. V napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný souhlas se závěry správního orgánu prvního stupně. Zdejší soud považuje hodnocení provedené správními orgány za dostatečné a přezkoumatelné, jejich závěry vychází z řádně zjištěného skutkového stavu a dostatečně zohledňují individuální případ žalobce. Soud se s posouzením učiněným správními orgány ztotožňuje. Správní orgán prvního stupně žalobci položil řadu otázek směřujících k objasnění skutečností relevantních pro objasnění projednávané věci. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, žalobci byly v rámci výsledku kladeny otázky směřující ke zjištění skutečností hovořících ve prospěch žalobce, například lze uvést dotazy na rodinné, ekonomické, kulturní a sociální vazby na území České republiky a Evropské unie. Správní orgán prvního stupně se důsledně a podrobně zabýval možnými dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho přiměřeností na str. 5

a 6 svého rozhodnutí a soud s jeho hodnocením souhlasí. Správnímu orgánu prvního stupně ani žalovanému nelze žádná zásadní pochybení vytknout.

20. Městský soud v Praze dále poukazuje na to, že na institut správního vyhoštění nelze pohlížet jako na opatření sankční povahy. K tomuto zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017 č. j. 9 Azs 176/2017-26: *„Správní vyhoštění je zákonem definováno jako ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, který nesleduje represivní účel. Ke zcela shodným závěrům dospěl i Evropský soud pro lidská práva ve věci Maaouia proti Francii (RoESLP 2000, 6; 267), kde výslovně uvedl, že rozhodnutí týkající se vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců nedávají vzniknout sporu o občanská práva nebo závazky stěžovatele ani v nich nejde o oprávněnost trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Skutečnost, že je přijato (pozn. případně i v rámci trestního řízení), nemůže změnit jeho preventivní podstatu. Samotné rozhodnutí policejního orgánu o správním vyhoštění nelze proto považovat za potrestání ve smyslu čl. 6, 7 Úmluvy a čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě, protože jde o pořádkové opatření, jehož účel je preventivní a nikoli represivní.“*
21. Soud konstatuje, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46).“*
22. Městský soud v Praze neshledal, že by napadené rozhodnutí včetně délky uloženého správního vyhoštění bylo nepřiměřené závažnosti protiprávního jednání žalobce. Žalovaný vzal v úvahu jak jeho délku, tak jeho charakter, kdy zde žalobce po skončení doby bezvízového pobytu zcela vědomě a neoprávněně pobýval, dále vzal v úvahu délku celkového neoprávněného pobytu v schengenském prostoru a skutečnost, že žalobce na území neoprávněně vykonával pracovní činnost a jeho neoprávněný pobyt byl odhalen až kontrolní činností policie. Na druhou stranu však určitým způsobem přihlédl též k okolnostem svědčícím ve prospěch žalobce, tedy k tomu, že žalobce se správním orgánem prvního stupně spolupracoval a dosud se jiného protiprávního jednání nedopustil. Za této situace správní orgány obou stupňů vyhodnotily nelegální pobyt žalobce odpovídajícím způsobem, stanovená délka doby správního vyhoštění žalobce v rozsahu 1 roku je s přihlédnutím ke všem individuálním skutečnostem adekvátní. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění v délce 1 roku, tedy při spodní hranici zákonem stanovené sazby. Správní orgány tedy nepochybně zohlednily výše uvedené polehčující okolnosti případu žalobce svědčící v jeho prospěch, neboť přistoupily k uložení správního vyhoštění v délce 1 roku, a

nikoli v jeho vyšší sazbě. Soud se ztotožňuje s posouzením správních orgánů, že takový postup plně odpovídá povaze a závažnosti protiprávního jednání žalobce, není v žádném ohledu nepřiměřený a není nijak neobvyklý.

23. Soud k tomu podotýká, že jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2020, č. j. 1 Azs 164/2020-24, správní vyhoštění je důvodně ukládáno i v případech, kdy se cizinec dobrovolně správnímu orgánu nahlásí a spolupracuje s ním: *“Soud uvádí, že za důvodné pro vedení řízení o správním vyhoštění pravidelně považuje i neoprávněný pobyt na území v řádu dnů. Lze poukázat na rozhodnutí vydaná v obdobných situacích, kdy se cizinci (též z Uzbekistánu), kteří ke vstupu na území Evropské unie využili krátkodobých schengenských víz, dobrovolně přihlásili u správního orgánu a sdělili svůj záměr dobrovolně z České republiky vycestovat a jednalo se o první porušení předpisů v oblasti pobytu cizinců (srov. např. rozsudek ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018 – 40, či ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 Azs 98/2018 – 27, a ze dne 27. 9. 2018, č. j. 3 Azs 304/2017 – 34, a další). Soud v těchto rozsudcích dopěl k jednoznačnému závěru, že podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění byly naplněny. Konstatoval mimo jiné, že „[u]vedená tvrzení a přístup žalobce, v kontextu množících se případů občanů Uzbekistánu, zneužívajících krátkodobá schengenská víza v podstatě identickým způsobem, proto dostatečně odůvodňují závěr správních orgánů o úmyslném obcházení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelce lze tedy dát za pravdu, že uložení správního vyhoštění je plně odpovídající jednání žalobce a nepředstavuje nepřiměřený zásah do práv žalobce.“*
24. V případě žalobce platí, že jeho neoprávněný pobyt byl zjištěn pobytovou kontrolou, a tedy nikoli jeho vlastní aktivitou, je tedy dle žalovaného zřejmé, že žalobce svou pobytovou situaci nijak neřešil. K tomu soud dodává, že sám žalobce připouští výkon nelegální práce, kdy sdělil, že zde pracoval na brigádách na stavebách. Přestože tedy žalobce uváděl, že do České republiky přijel, aby si zde vydělal peníze na víza, neučinil pro legalizaci svého bytu a pracovní činnosti naprosto žádné kroky a vědomě neoprávněně zde pobýval a pracoval. Vzhledem k tomu, že žalobce svůj pobyt neřešil a správnímu orgánu jej nehlásil, je možné se domnívat, že v případě, že by žalobce nebyl kontrolován, tak by na území České republiky pobýval i nadále.
25. S ohledem na výše uvedené lze uložené správní vyhoštění na dobu 1 roku považovat za přiměřené opatření, kdy tato doba byla správními orgány stanovena v dolní polovině možné zákonné sazby (5 let). Pro srovnání soud odkazuje též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 - 29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území České republiky v řádu několika hodin.
26. Žalobce ohledně nepřiměřenosti délky uloženého vyhoštění též namítá, že je nutné vážit následky, které pro něj může správní vyhoštění mít. Konkrétně se má jednat o stigma, které mu napadeným rozhodnutím vznikne, kdy v případě vyhoštění je prakticky nemožné se následně navrátit na území schengenského prostoru. Žalobce se domnívá, že s ohledem na setrvalou praxi správních orgánů by mu nebylo umožněno se do České republiky navrátit. Dále akcentuje, že z jeho strany šlo pouze o ojedinělou nedůslednost.
27. Ohledně toho, že by napadené rozhodnutí mělo pro žalobce negativní důsledky, soud uvádí, že ani tuto námitku důvodnou neshledal. Žalobce si předně daný stav zapříčinil sám tím, že se nezajímal o své pobytové oprávnění a vědomě na území České republiky pobýval (a vykonával práci). Musel si přitom být vědom, že v případě, že bude jeho neoprávněný pobyt zjištěn, bude mít tato skutečnost příslušné následky. Jakmile navíc uplyne stanovená

doba zákazu vstupu, může se žalobce na území schengenského prostoru či přímo do České republiky opět vrátit. Neuvedl žádné konkrétní překážky, které by mu v tom měly bránit.

28. Správní orgány zohlednily všechny skutečnosti, které vyšly najevo v průběhu řízení, a své rozhodnutí založily dle hodnocení soudu na správných východiscích.
29. Napadené rozhodnutí je dostatečně a srozumitelně odůvodněné, je plně přezkoumatelné, splňuje požadavky dané ust. § 68 odst. 3 správního řádu.
30. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. července 2021

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně